

i Statskassen ophørte at være en Del af den indenlandske Statsgæld, saaledes kunde en ikke længere eksisterende Fordring paa Statskassen ikke fornuftigvis betragtes som et Formueaktiv.

Den nævnte Fiktion foranledigede imidlertid Finansministeriet til at overveje, om Kapitalen vedblivende burde forrentes med 5 pCt., og da man ikke fandt, at der var nogen Grund dertil, fremsatte man dette Lovforslag, hvis § 1 gaar ud paa, at Kapitalen fra 15. December 1906 at regne skal forrentes med $3\frac{1}{2}$ pCt. Ved første Behandling her i Tinget (Sp. 314) bemærkede Ministeren herom, at det „overhovedet ikke ser godt ud, at den danske Stat har en Gæld, der forrentes med 5 pCt.“ Denne Forklaring staar ikke i god Samklang med, at der — jfr. det foran udviklede — er en anden Kapital, som vedbliver at forrentes af den danske Stat med 5 pCt. og som ikke berøres af dette Lovforslag. Hertil kommer, at der, som foran oplyst, *ikke bestaar nogen lovbestemt Forpligtelse for Statskassen til at forrente Reservepensionsfondens Midler med 5 pCt.*

Medens Lovforslagets § 1 saaledes gaar ud paa at træffe en Foranstaltning, hvortil der ikke behøves Lovhjemmel, har dets § 2 en helt anden Karakter, idet den gaar ud paa *at stifte en helt ny Statsgæld til Beløb 5,604,676 Kr. 73 Øre.*

Det hedder nemlig i § 2:

„Finansministeren bemyndiges derhos til, naar han maatte anse saadant for rigtigt, for denne Gæld at udstede $3\frac{1}{2}$ pCt. rentebærende indenlandske Statsobligationer . . .“

Altsaa „for denne Gæld“, med hvilket Udtryk der sigtes til den i Statskassen inddragne Boggældsfordring paa Statskassen selv, ønsker Finansministeren Bemyndigelse til at udstede Statsobligationer. Disse Obligationer har Ministeren ved 1ste Behandling endvidere erklæret at ville sælge. Naar dette skete, vilde der altsaa indgaa et kontant Beløb i Statskassen, svarende til det i denne inddragne Beløb.

Men da det er givet, at de 5,6 Mill. Kr. allerede en Gang ere indgaaede i Statskassen, nemlig derved, at Statskassen i

Henhold til Loven af 12. April 1892 har *modtaget dem* til Forvaltning, er det klart, at Statskassen ved den af Finansministeren tilsigtede Transaktion *en Gang til* vilde faa Beløbet kontant til Disposition.

Dette er imidlertid i bestemt Strid med Loven om Brandforsikringsfonden, som gaar ud paa, at Reservepensionsfondens Midler skulle inddrages i Statskassen, altsaa at *Statens Gæld skal formindskes med det Beløb, som den skyldte til bemeldte Fond. At inddrage i sin Kasse hvad man skylder bort er nemlig slet ikke andet end at blive fri for denne Gæld.* Ved den tilsigtede Transaktion vil man derimod ikke formindske Statens Gæld, men opretholde den uforandret i Størrelse. Det kan med Bestemthed paastaas, at enhver, der tænkte en Smule over, hvad der foregik ved Vedtagelse af Loven om Brandforsikringsfonden, maatte gaa ud fra, at Staten skulde have *Vederlag* for Udredelsen af de Alderdomsforsørgelsesbeløb m. v., som det ved bemeldte Lovs § 5 paalagdes Statskassen at udrede. Dette Vederlag bestod i, at Statskassen blev Ejer af Pensionsfondens Aktiver. Og naar der til disse Aktiver hørte en *Boggæld*, som Staten havde til Fonden, maatte denne *udslettes*, saa at ingen Fordring nogen Sinde kunde gøres paa Statskassen, hidrørende fra de Midler, den hidtil havde skyldt til Reservepensionsfonden.

Dette Forhold forandres fuldstændigt, dersom § 2 vedtages, thi i saa Fald inddrages, o: udslettes, Boggælden *ikke*, men omdannes den til Obligationsgæld.

Naar det gøres gældende, at det jo havde staaet Statskassen frit for at *udstede* Statsobligationer for de til Forvaltning modtagne Summer, er det *aabenbart urigtigt. Dertil vilde der have manglet Lovhjemmel.* Derimod kunde Staten vel have *indkøbt* Statsobligationer for de til Forvaltning modtagne Penge, ligesom den for en Del har indkøbt Kreditforeningsobligationer. Men hvis den havde gjort det, kunde det *kun* være sket ved at indkøbe af *de i Omløb værende* Statsobligationer og følgelig dertil at anvende den